

Geschreven door BabyR

Ik heb mij eerder al voorgesteld als een Diaper Lover (DL), maar nu wil ik mij toch een beetje beter voorstellen met mijn persoonlijk verhaal. Ik ben geboren in het jaar 1972 en ben enig kind. Er valt eigenlijk weinig te vertellen over mijn kinderjaren, want die waren nogal vrij saai. Onthoud als hoogtepunt dat ik al héél vroeg zindelijk was: rond 18 maanden. Ik heb daarna nóch overdag, nóch 's nachts ongelukjes gehad. Je moet weten dat, toen ik als baby in de luiers was, er nog géén Pampers beschikbaar waren in België. Die werden pas rond 1975 op de Belgische markt gebracht (als ik het goed heb). Ik heb in de plaats daarvan, zo van die strikslips gedragen met inlegluiers. Hoe dat was, kan ik mij écht niet meer herinneren.

Daarmee wil ik jullie laten weten dat ik nooit (als baby) échte wegwerpluiers heb gedragen. Vanwaar dan mijn liefde voor luiers? Wel, dat zal komen door een voorval toen ik zeven jaar oud was. Dat voorval moet het trigger event voor mij geweest zijn, zoals men zegt. Mijn nichtje van vier kwam bij ons logeren en zij plaste in bed en kreeg dus 's nachts nog een Pamper om (ja, de échte: het was toen 1979). Dit gebeurde door mijn moeder in mijn kamer en op mijn bed. Ik moest buiten blijven, want anders zou mijn nichtje beschaamd zijn. Het is moeilijk om te beschrijven wat ik toen voelde, maar pas nu begrijp ik de volle impact ervan. Het moet een kruising zijn geweest tussen kinderlijke jaloesheid en zich buiten gesloten voelen. Ja, beter kan ik het niet beschrijven. Ik neem dus aan dat ik toen luiers met 'aandacht' en 'liefde' associeerde.

Sindsdien was ik gefascineerd door alles wat met luiers en bedplassen te maken had. Maar, ik heb het nooit gedurfd om zelf weer in bed te plassen, zodat ik luiers kon dragen. Ik vreesde dat ik alleen maar gestraft zou worden en geen luiers zou mogen dragen. Dus, mijn fascinatie voor luiers beperkte zich tot reclame in tijdschriften uitknippen en stiekem bijhouden, gefascineerd reclame op TV kijken en hopen dat mijn ouders eens een pak luiers in de winkelkar zouden zetten toen we in de supermarkt de schappen vol met babyluiers passeerden. Maar, dat gebeurde helaas nooit. Ik heb ook nooit op een andere manier toegang tot luiers gehad. In die tijd dacht ik dat het wel over zou gaan.

Als ik ouder werd, begon ik te denken dat ik abnormaal was en de enige was die zo een verlangen had. Wanneer ik de leeftijd had dat je normaal met meisjes bezig bent, dan was ik alleen maar geïnteresseerd in luiers. Meisjes lieten mij helemaal koud en dus dacht ik gewoon dat ik een homo was. Ik kon nergens heen met mijn vragen over seks, en zo. Mijn ouders, daar durfde ik niets aan te vragen, omdat ze mij 'zot' zouden verklaren en bij vrienden dacht ik dat ik zou worden uitgelachen. Dus, bleef ik maar alleen zitten met mijn vragen.

Ik heb veel geluk gehad dat ik niet het verkeerde pad ben opgegaan, want ik was mij als puber stoer gaan gedragen, terwijl ik dat helemaal niet was. Ik wou tot een groep behoren (dat is de norm op die leeftijd). Ik speelde toen eigenlijk een rol: die van hard rocker, je weet wel, met een ooring, jeans, lederen vest en steeds van die zwarte T-shirts met hard rock groepen erop. Maar géén lang haar. Gelukkig. Later ook tatoeages en piercings. Maar dan ben ik erachter

gekomen (ja, misschien wel een beetje laat) dat ik helemaal zo niet was. Ik was een 'softie', maar deed mij voor als een stoere gast (ja, nu nog steeds als ik onder vrienden en collega's ben).

Informatie was toen nog niet beschikbaar. Internet was enkel al beschikbaar voor het leger, de bedrijven en misschien een paar rijke mensen. Het is pas toen ik volwassen was (fysiek, dan) en ik alleen was gaan wonen, dat ik Internet had en ik er de informatie vond die zo cruciaal voor mij was. Sindsdien heb ik veel informatie verzameld en ik surf nog steeds op zoek naar informatie. Je bent nooit te oud om te leren, niet? Daarbij ben ik dikwijls gestoten op sites die mij enorm stoorden. Het draaide daar allemaal te veel rond seks en vieze plaatjes en veel te weinig rond het emotionele aspect. Ook waren er veel fakers, mensen met slechte bedoelingen die zich uitgaven als luiertiefhebbers. Maar die haalde je er zo uit. Gelukkig gaat dat anders op Luiers.org! Het is voor mij belangrijk om op sites en fora informatie te verzamelen, die écht relevant is. En als het kan, wil ik ook informatie toevoegen. Maar goed, verder over mij: ik woon nog steeds alleen en heb nog nooit een relatie gehad met iemand (daar schaam ik mij over, want je omgeving gaat steeds meer zeuren van 'wanneer ga je nu eens trouwen en kinderen krijgen?'). Ik ben eigenlijk gelukkig alleen. Nu nog steeds. Want ik voel mij vrij nu. Ik werk voltijds (financieel onafhankelijk) en als ik thuis ben, dan draag ik heel graag luiers. Vooral dan 's nachts in mijn bed om te slapen. Af en toe ook overdag, voornamelijk 's avonds voor de TV of als ik achter de computer zit.

Naast mijn luiers (die ik op Internet bestel), heb ik ook al dingen besteld, zoals plastic broekjes, luierhemdjies en sponzen broekjes. Voor mij gaat er niks boven de SuperPlus wegwerpluiers van Euron Form. Die absorberen heel goed. Ik heb al andere merken geprobeerd (zoals Tena, Abri Form, Molicare, enz.), maar geef mij toch maar de Euron Form luiers. Ik gebruik zeepvrije wasgel, luiierzalf en body lotion van Zwitsal en talkpoeder van Johnson's, want die ruiken toch zo heerlijk. Ik heb speentjes van bibi, drinkflesjes van nûby en een knuffeldier van noukie's. EN... ik heb ook pyjama's met voetjes van GaggoHaas. Die zijn zo gezellig om te dragen in de winter! Niet dat dit iemand interesseert. Het zou je misschien doen denken dat ik een Adult Baby ben, maar ik zie mij eerder als een diaper lover. Luiers alleen al zijn eigenlijk genoeg voor mij. De rest is maar een leuk extraatje.

Ik heb ook al periodes gehad, dat ik alles wou wegdoen en wou proberen om 'normaal' te gaan leven, maar dat heeft nooit heel lang geduurd. Dus, het is toch waar dat je levenslang een diaper lover bent. Als ik geen luiers draag, dan voel ik mij onrustig en dan mis ik iets essentieels in mijn leven. Enkel met luiers, ben ik emotioneel oké. Daarom denk ik dat ik een bang en onzeker klein jongetje ben gebleven, diep vanbinnen. En ik heb iets ontdekt dat anderen misschien nog niet weten en dat ik mis op fora zoals deze: het willen dragen van luiers heeft ook 'iets' te maken met het Peter Pan Syndroom. Althans voor mij dan toch. Het Peter Pan syndroom is een term uit de psychologie. Die term duidt op het verschijnsel dat sommige mannen zich op volwassen leeftijd nog puberaal, onvolwassen en narcistisch gedragen en ook bang zijn om zich te binden. Dit gedrag is een uiting van hun diepgewortelde wens om bemoederd te worden. Het syndroom is genoemd naar het personage Peter Pan, de jongen

die weigerde op te groeien, uit het gelijknamige werk van J.M. Barrie. Er wordt beweerd dat het moederlijke gedrag van vrouwen de afhankelijkheid van mannen in de hand werkt. Een vrouw speelt vaak onbewust de rol van moeder en is overbeschermend en bezitterig in de hoop zo de relatie in stand te houden. De verhalen van Peter Pan worden ook gezien als een sprookje met seksuele ondertonen. Peter Pan heeft behoefte aan een moederlijk type van zijn eigen leeftijd, maar heeft conflicterende gevoelens ten opzichte van Wendy en Tinkelbel (die twee verschillende vrouwelijke archetypen representeren). Het gevecht met kapitein Haak staat symbool voor het Oedipuscomplex, de strijd met de vaderfiguur.

Misschien begrijp je het Peter Pan Syndroom beter met dit Engelse artikelje:

“Peter Pan Syndromers are usually grown-ups who cling to their childhood due to fear of adult responsibility. They are eternal children whose competitive instincts compel them to achieve high standing in the very society that they secretly shun. These people learn how to game the adult world by conforming to its conventions, all the while secretly plotting to escape as soon as they have attained the resources to do so. As toddlers, they learned how to behave by gauging their parents’ reactions. Good actions garnered praise, giving them a positive and affirming feeling - so they kept trying to be good. But as the Peter Pan Syndromers became toddlers, their standards for good behavior changed. No longer was listening, eating your food and going potty enough. The onset of school brought with it the notion of competition, and now, they had to do better than others. They were graded – albeit in areas like sharing, relating to peers and respecting elders – but still graded. In later years, the competition

got stronger. Classes became stratified by skill level, and tests separated kids into discrete intellectual categories. By the time high school and college came around, these individuals were so programmed to compete that finally, one day, a realization occurred: "What is all this hard work even for? Is it all going to lead to happiness somehow or am I just trapped in a cycle of working towards endless theoretical goals? What happened to the good old days when people were proud of me just for being nice to others? Everything has gotten so complicated." This is the point at which a Peter Pan Syndromer learns that he has a Peter Pan Syndrome: when the world seems to spin out of control with falsely alluring goals and all he wants to do is return to the simplicity of childhood. He feels the need to find someone like him, another eternal child with whom he can run away, back to the simple land of laughter and imagination. To do so, he must escape from the land of taxes, bills and bosses. So he works very hard. He pretends to be normal, playing by all the rules. And he makes money. One day, he will use that money to emancipate himself from the rigid limitations of the world. Even if he has to wait until he is old, he will eventually become a kid again. In every large company and organization, there is at least one Peter Pan Syndromer. He's dressed like a drone, but he wishes he wasn't. He wants to be free. And he will be – someday..."

Ziezo, ik hoop dat ik jullie een beetje wijzer heb gemaakt.